Написав Світлана Касянчик
Неділя, 25 вересня 2016, 01:29

Прийди до мене - ніч така осіння!
Наснилося рубцям про давні рани,
А за вікном химерами тумани
Розмалювали мокре картоплиння.

Скрутився вітер мовчки у клубочок,
І влігсь на жмут покинутого сіна –
То зрідка схлипне, мов крізь сон дитина,
То перегорне пам'яті листочок.

Кружляє листя... О, земне тяжіння!
Та хто вгада перетин траєкторій?
Моєї долі не розкажуть зорі,
Ні на долонях ліній павутиння.

Хоча основу заплело коріння
Родів, родів... Їх праведність і злами
У гени аж до мого покоління
Вплелися цеповидними хрестами.

Все ж, вибір мій: зібрати мокре листя
В букет терпкий, чи кинути під ноги,
На перехресті вибрати дорогу,
Чи ж дати в серці милосердю місце.

Прийди до мене – Ти моє спасіння.
Незатишно і холодно у хаті.
Густі тумани геть не винуваті,
Що довга ніч болючого прозріння.

То - просто осінь. То – пора настала
Зібрати все, що сіялось роками.
... Прошелестіла за вікном і впала
Самотня сливка, зсушена вітрами.